

הסרטה

חטיפה

מסוכנת לחוטפים

הסופר האמריקאי המפורסם או'הנרי כתב פעם סיפור על שני לאיוצ'לחים. הי חוטפים ילד ומבקשים עבורו כופר גנש. אבל לאחר כמה ימים במחיצת הילד, הם מוכנים לשלם כופר להורים כדי ש יקחוהו בחזרה.

משהו בנוסח דומה קורה בסרט חדש בשם הספינות הקטנות, אלא שהפעם אין זה ילד נורא אלא ילדה נוראה. ליתר דיוק — נערה, בתו של מיליונר, הנחטפת על-ידי כמה שוליות-נגסטרים, המנסים לעבור כמה בחינות-הבגרות שלהם.

ומה שהחוטפים אינם יודעים הוא, כי נערה זו היא מומחית לג'ודו, קאראטה ועוד כמה סוגי-ספורט שימושיים, ותוך זמן קצר, קשה כבר להבחין מי החוטף ומי הנחטף.

במאת סרט זה היא גלי קסלן, מי ש עשתה בעבר את נקמתה של צועניה — סרט על יצאנית השמה לצחוק כפר צרפתי שלם. אם לשפוט לפי סרטה החדש, נראה שהגברת קסלן החליטה להוכיח הלכה ל מעשה, על בד הקולנוע, כי כל הסיפורים על מין חזק ומין חלש אינם אלא בדותות. השחקנית הראשית בסרט היא צעירה כמעט אלמונית בשם ג'ילה וייט.

תדריך

תל-אביב

*** ג'ר' (גת, ארצות-הברית) — מלחמת הדורות באמריקה מגיעה עד כדי סרגדיה, בסרט שאינו מהמאי אף לאחד משני הצדדים. מישהו מבריק של פיטר בול.

*** הציפור עם כנפי הכדור (ארמון-דוד, איטליה) — כל תעלולי המתח המקובלים של הקולנוע, ועוד כמה סצינות זועה. בסרט שטלקי על רוצח נשים פסיכופאט. מתאים לבעלי עצבים חזקים.

*** נשוי בעל כורחו (אלנבי, ארצות-הברית) — רוק מושבע נושא אשת, כדי להציל את נחיתו הפרטית. מצחיקון סרקסטי, מוצלח יותר בחלק הראשון, עם מישהו משעשע מאד של וולתאר מתאו ואליון מאי.

*** קיץ של אהבה (מוגרבי, ארצות-הברית) — נער לומד את סודות האהבה בחופשת-קיץ, לפני 30 שנה, מאשה ש בעלה גויס לצבא. רומנטי, מתוק, איטי, חלומן של נשים רגשניות.

*** איש קטן גדול (פאר, ארצות-הברית) — אוסף קטעי היסטוריה מן הי מערב הפרוע, המנסים להוכיח שהאינדיאנים לא גנב לא היו תמיד נבלים, ואקדוחנים לא היו תמיד גיבורים. כמה הברקות של הבמאי ארתור פן, ונוכחות מבררת של דאסטין הופמן.

ירושלים

*** מוות בוונציה (אורנע, איטליה) — מלחין מתאהב בנער יפהפה. על רקע וונציה המתכלה במגיפת חולירע, בסרט שבו הרקע חשוב אפילו יותר מן העלילה עצמה. מישהו מרשים של דירק בוגארד, צילומים נפלאים, וקצב איטי, הדרוש אורגירור רב מן הקהל.

*** התפשמות (סמדר, ארצות-הברית) — סער הדורות באמריקה כפי שהוא משתקף בעיניו טובות-הלב, אוהבות האדם, של הבמאי הצ'כי מילוש פורמן. מישהו, צילום, בימוי ועריכה לעילא. כדאי לראות.

חיפה

*** ישנה נערה במרק שני (אורלי, אנגליה) — מצחיקון על איטנסי והיפית, עם הרבה בדיחות לשוניות. ר מישהו משעשע של גולדי האון ופיטר סלרס.

השוד

שפוענח

פיקולו ושניידר: שוד מוזמן

מטיל דופי במעשיה של משטרה חסרת-ישע, הרוקמת מזימות אפלות רק כדי להעלות קצת את יוקרתה. שנית, הדמויות הן אנושיות, אמניות, ומצויירות בדיוק רב. והמיש חק, בתפקידים הראשיים והמישניים גם יחד, יוצא מן הכלל. בולט במיוחד מישל פיקולי, בדמות המפקח שלכידת פושעים הפכה לטירוף פרטי שלו.

נוכחותם של רומי שניידר (היצאנית), ברנר פרסון (ידידה גונבה-מכוניות), ג'ורג' וילסון (מפקד המשטרה) ופרנסואה פרייה (מפקח נפה), מוסיפה לרמה הכללית של הסרט.

הפרוצה והשוטר (הוד, תל-אביב, צרפת) — הגאון אשר הח ליט לשנות שמו של סרט זה מ"מאקס ומוכרי הגרוטאות" ל"הפרוצה והשוטר", הצליח (אם אפשר לכנות את המעשה האווילי הזה, הצלחה) להביא לקולנוע "הוד" את כל הצופים המעוניינים בפרו צות ובשוטרים. אבל מאחר והסרט של קלוד ("אלה הם החיים") סוטה, אינו עוסק דווקא בשוק הבשר של מד רכות פריס, ולא במעשיות מקובלות של שוטרים וגנבים, עובר מזמן לזמן מרכז הכובד מן הבד אל האולם, אל כל מיני חבר'ה, המרגישים את עצמם מרומים, והמבטאים את היררהוריליבם בקול גדול.

וזה חלב מאור, משום שסוטה הצליח להציג בצורה מעניינת סיפור מקורי, על מפקח-משטרה שאינו מצליח ללכוד פושעים (אל דאגה, זה נעשה לפני "אזולאי" ואין חשש לגניבה). כדי להציל את יוקרתו ולהצליח לפחות פעם אחת לתפוס פושע בשעת מעשה, הוא מדרבן פרחי-מברבים, שעיסוקם העיקרי הוא גניבת מכוניות, לביצוע שוד מזויין של בנק. את מזימתו הוא מבצע בעזרת יצאנית, חברתו של "סוחר" גרוטאות שהיה ידודו בעבר, ודרכו הוא מדליף ידיעות מסולמות, המעוררות את תי אבונם של השודדים המיועדים. מובן שבשעת השוד מחכה המפקח עם ועדת קבלה ראוייה לשמה, לתפוס את הפושעים. סרטו של סוטה מעניין מכמה בחינות. ראשית, הוא

הבוגר

לעניים ברוחם

קסטנר: בין מישגל מישגל

חבר-לצרה ופיזמוניקצב הצריכים, כמו בעוד כמה מן הסרטים שנעשו לאחרונה, למלא חללים ריקים על חבד, שהבמאי אינו יודע איך למלא אותם.

המתפרפר (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית): מין מצחיקון מין, העשוי בכל גיוני הקולנוע המודרני. מצלמות מרחפות באוויר, זומים מרגזים, היתר כיום מטורפים וחסרי-הגיון, וכל שאר הסמנים ששאלו במאי הסרט העלילתי הצעיר מעולם סרטי-הפרסומת.

הנער התמים (פטר קסטנר) המנסה למצוא דרכו כי במאי סרטוני-פירסום בשורת מאדיסון בניו-יורק, מגלה שאהבתו הטהורה לנערת-הכפר הטהורה שהשאר באי-שם, במקום הולדתו הטהור, עדיפה על הרפתקאות העיר הסור ערת. שלא לדבר על כך שהוא בוחל בשאט-נפש במכירת גופו הטהור למעבידתו תמורת קאריירה. ולא משנה לו שהמעבידה, ג'ואנה ברנס, ראוייה בהחלט להתכבד בו.

אילו היתה כל התערובת הזאת של "אתה נער גדול" (גם שם שיחק קסטנר תפקיד ראשי) עם "אני לא זוכר מה שמה" (סרט בעל נושא כמעט זהה), ועם "תבוגר" (ממנו הושאל סיום הסרט כמעט בשלמותו) בעלת קצב ומספיק המצאות, מילא. אלא שגין מישגל אחד בוויית משונה למישגל השני, יש המון קטעי היררהורים, טיולים אינסופיים לאורך רחובות ניו-יורק, שיחות ידידותיות עם

עיירה יהודית

בלי דמועות

ואלאך ולני קאזאן: מאדאם

בית-בושת העושה מלאכתה לתפארת. בסך הכל, זה רחוק מאוד מן העיירה של י.ל. פריץ, אבל אנשים שהתייחסו לא השתלט עליהם לגמרי, ימצאו בסרט גם רגעי הנאה רבים.

רומנסה של גונב סוסים יהודי (אופיה, תל-אביב, ארצות-הברית) — נוסטאלגיה היא עניין שקשה לקבוע את ערכו המדויק. לגבי מי שהזכרונות נוגעים לו, אין חשוב ממנה. האחרים אינם מבינים כלל במה מדובר. ומאחר וסרט זה של אברהם פולונסקי הוא כולו סיפור נוסטאלגי על עיירה יהודית — על הגבול בין פולין לרוסיה — בתחילת המאה, אין ספק שהידיעות עליו יהיו חלוקות בהחלט.

העלילה — שאינה אלא שביבי סיפורים על היהודים הגרים באותה העיירה, ביניהם גונבי סוסים, בעלות בית-בושת, יהודים כשרים, ומצורפתים צעירים מלאי רעיונות מהפכניים — מתגלגלת לה בנחת, כשפולונסקי אינו מרשה אף פעם לאווירה הנוסטאלגית שבוודאי מקשטת פרטים רבים, לחלוף מן הבד.

שחקנים כמו אלי ואלאך, דויד אופטאשו (מחבר התס-ריט, לפי זכרונות אביו), אוליבר טוביאס הצעיר או יול ברינר (העושה לצחוק את דמות הקצין הקוואקי, אותה רגיל היה לגלם בסרטים אחרים), משרתים היטב את כוונותיו של פולונסקי, ואילו הצמד סרג' גיינסבורג וג'יין בירקין הם דוגמה אופיינית למהפכנייני הקיימים עד היום הזה. את ההצגה גונבת לני קאזאן, בתור בעלת